

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Š. S.**, proti žalovanému označenému jako: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2004, č. j. 3 Nc 1022/2004 – 6,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 3. 2004, č. j. 3 Nc 1022/2004 – 6 vyzval žalobce pod body I. a II. tohoto usnesení k doplnění chybějících náležitostí podání žalobce ze dne 15. 3. 2004. Konstatoval, že toto podání ze dne 15. 3. 2004 je podle svého obsahu žalobou, avšak neobsahuje náležitosti ve smyslu § 37 odst. 2 a 3 a § 71 odst. 1 s. ř. s. Uvedl dále, že ze žaloby není patrné, zda směřuje proti rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočka v Praze 3, ze dne 11. 7. 2003, č. j. ABD-2342/2003-03/02 či proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3, odbor sociálních věcí ze dne 17. 3. 2004, č. j. OSV/OSD/KČ/55/2004, neboť obě tato rozhodnutí byla k žalobě přiložena. Upozornil žalobce na to, že v žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. může být pouze osoba, o jejíchž právech bylo ve správním řízení rozhodováno podle ustanovení § 33 s. ř. s. Žalobcem nemůže být pouze zástupce, ten může podle § 35 odst. 5 žalobce zastupovat, nikoliv nahradit jeho postavení v řízení. Poukázal dále na to, že žalovaným podle ustanovení § 69 s. ř. s. může být pouze správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který působnost přešla. Žalovaným tedy nemůže být správní orgán, který rozhodoval v I. stupni, ale pouze správní orgán, který rozhodoval jako orgán odvolací. Pod bodem III. usnesení vyzval soud žalobce, aby vady podání uvedené pod bodem I. odstranil způsobem uvedeným pod bodem II. ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. Poučil jej zároveň o tom, že nebude-li podání ve stanovené lhůtě řádně opraveno a doplněno a v řízení pro tento nedostatek nelze pokračovat, soud podání odmítne. Odmítnutím podání je řízení skončeno. V poučení tohoto rozhodnutí je uvedeno, že proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná. Uvedené usnesení obdržel žalobce podle dokladu založeného ve spise dne 28. 4. 2004.

Proti tomuto usnesení podal žalobce podání ze dne 6. 5. 2004, které došlo Městskému soudu v Praze dne 7. 5. 2004, které označil jako odvolání. Namítal, že tzv. chybějící náležitosti nemůže doplnit pro nedostatek finančních prostředků. Dále uvedl, že žaloba

je jasně formulovaná s tím, že se domáhá správní soudní cestou nápravy ve věci diskriminačních rozhodnutí vydaných Úřadem sociálních věcí Praha 3, Úřadem práce Praha 3, Magistrátem hlavního města Prahy a Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR. Dále namítal, že Magistrát hlavního města Prahy jako první odvolací orgán kryje svým diskriminačním rozhodnutím proti paní H. totalitní praktiky úřadů, které působí setrvačností nadále. Dále poukazoval na existenci soudcovsko - podnikatelského výboru ČR. Namítal, že osvobození od soudních poplatků je dáno již od roku 2003 a platí do dnešní doby.

Žalobce pak dále v podání ze dne 10. 5. 2004, které zaslal Nejvyššímu správnímu soudu, a které označil jako stížnost proti usnesení správního soudu v Praze ze dne 25. 3. 2004, namítal, že od roku 1993 má negativní zkušenosti se soudy v ČR, a že je známá skutečnost, že každý druhý advokát – soudce, je členem soudcovsko - podnikatelského výboru a že nehodlá trpět diskriminační praktiky soudů ČR. Dále uvedl, že podává stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva pro neustálé porušování lidských práv a svobod občana. Žádal finanční odškodnění v celkové výši 3.000.000 Euro za diskriminaci jeho osoby a manželky, která trvá od roku 1993.

Uvedené podání bylo postoupeno pod sp. zn. Na 250/2004 – 15 Nejvyšším správním soudem Městskému soudu v Praze, který výzvou ze dne 8. 6. 2004 vyzval žalobce k tomu, aby se vyjádřil, zda podání ze dne 10. 5. 2004 má soud považovat za kasační stížnost, a dále, zda tímto podáním snad žalobce nemínil vznést námitku podjatosti soudců ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s.

Na výše uvedenou výzvu žalobce nereagoval a poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2004 s tím, že podle názoru předkládajícího soudu je tato kasační stížnost nepřipustná. V předkládací zprávě dále soud uvedl, že stěžovateli bylo rozhodnutí doručeno dne 21. 4. 2004 a kasační stížnost byla podána osobně dne 7. 5. 2004 a není tedy podána včas.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas. Městský soud v Praze vycházel z toho, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 21. 4. 2004. Z podání Velvyslanectví České republiky ze dne 27. 4. 2004 však vyplývá, že dne 20. 4. 2004 byl učiněn pokus o doručení na adresu stěžovatele, avšak dne 24. 4. 2004 obdrželo Velvyslanectví sdělení pošty, že písemnosti nebylo možné doručit pro nepřítomnost jmenovaného ve Š. Nejvyšší správní soud vycházel tedy z dalšího dokladu založeného ve spise (čl. 12), z něhož vyplývá, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 28. 4. 2004. Za situace, kdy stěžovatel podal osobně kasační stížnost dne 7. 6. 2004, je třeba vycházet z toho, že kasační stížnost byla podána ve lhůtě stanovené zákonem, tedy ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Ostatně za situace, kdy je kasační stížnost nepřipustná, jak bude uvedeno níže, není otázka včasnosti kasační stížnosti právně významná.

V posuzované věci však dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není přípustná.

Podle ustanovení § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“)

domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení.

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z obsahu spisu plyne, že stěžovatel podáním ze dne 15. 3. 2003 mínil zřejmě podat žalobu proti žalovanému, kterého označil jako Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR. Protože žaloba neobsahovala náležitosti ve smyslu § 37 odst. 3 a § 71 odst. 1 s. ř. s., postupoval Městský soud v Praze správně, pokud nyní napadeným usnesením vyzval stěžovatele k doplnění a odstranění vad žaloby tak, aby mohlo být dále ve věci jednáno. Městský soud v Praze pak napadeným usnesením zcela vyčerpávajícím způsobem stěžovatele poučil o tom, v jakých směrech má být podání doplněno. Stěžovatel však ve svých podáních ze dne 10. 5. 2004 a 7. 12. 2004 na tyto požadavky soudu nereagoval a dovolával se spíše nesprávnosti postupu jak Městského soudu v Praze, tak i dalších soudů v ČR.

V dané věci bylo tedy předmětem kasační stížnosti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2004, č. j. 3 Nc 1022/2004 – 6, jímž byl žalobce vyzván k doplnění chybějících náležitostí jeho podání ze dne 15. 3. 2004 ve smyslu § 37 odst. 3 a § 71 odst. 1 s. ř. s., a to postupem Městského soudu v Praze podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.

Usnesení soudu, jehož obsahem je výzva k doplnění podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s., je usnesením, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Jeho účelem je oprava nebo odstranění vad podání tak, aby soud mohl v řízení pokračovat. Jde tedy o usnesení, proti němuž není kasační stížnost přípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Za této situace Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost jako nepřipustnou odmítnout ve smyslu § 104 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k výše uvedenému se pak Nejvyšší správní soud nezabýval nedostatkem povinného zastoupení stěžovatele advokátem ve smyslu § 105 odst. 1 s. ř. s. a tím, že podaná kasační stížnost neobsahovala všechny předepsané náležitosti. Za situace, kdy byla kasační stížnost podána proti usnesení, proti němuž není možno takovou kasační stížnost podat, a jde tedy o kasační stížnost nepřipustnou, se Městský soud v Praze po podání kasační stížnosti před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu správně již těmito vadami kasační stížnosti nezabýval.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci pro informaci stěžovatele uvádí, že podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Podle čl. 36 odst. 4 podmínky a podrobnosti upravuje zákon. Tímto zákonem je v posuzované věci zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, účinný od 1. 1. 2003. Je proto třeba uvedený zákon respektovat, neboť je jím na území ČR vázán jak soud, tak i účastník řízení.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu